

IHMISKUNNAN KEHITYS

Kirj. John P. Suomela.

IHMINEN on se keskipiste, kokomaailman kaikkeus käsitteissämme, jonka ympärille käärimme kaikki teoriamme, uskontomme ja tietemme. Siksi, ymmärtääksemme paremmin ympäristöämme ja itsemme suhdetta siihen, tulemme tässä lyhykäisessä artikkelissa luomaan yleiskatsauksen ihmiskunnan kehityshistoriaan, voidaksemme siten käsittää paremmin olemassa oloimme ja että saisimme uutta innostusta luodessamme ympäristösuhteitamme edulliseksi itsellemme ja jälkeläisillemme. Luodessamme silmäyksen ympäristöömme näemme, että ei mitään koko maailman kaikkeudessa ole pysyväistä tai paikallaan pysyvää. Maailmoita syntyy ja kuolee, kasvaa ja lakastuu. Tämä on dialekteettinen materialismin käsite — Socrates'in loogillinen ja Ranskan realistinen käsite Frederick Engelssin yhdistäminä. Olotilasta toiseen siirtyminen on maailman kaikkeudellinen ilmiö. Se, mitä oli eilen, on tänäpäivänä joko mennyt eteen- tai taaksepäin ja huomenna on muutos vielä suurempi. Henkilö, joka ymmärtää dialekteettisen materialismin eli loogillisen filosofian käsitteet, omaa tieteellisen maailmankatsomuksen. Oikein ymmärtääksemme loogillista filosofiaa, teemme tässä verrannollisen havainnon ympäristöömme, vertaamme eri tapahtumia toisiinsa, siten seuraamme elämän alku- ja vaihtelumuotoja ihmiskunnan historiassa.

Kaksi taivaankappaletta törmää yhteen. Aine, josta nuo maailmat olivat kokoonpantuina, hajoaa elekroonikaasuiksi. Tuo kaasupilvi inertiansa voimalla liittää eteenpäin entistä rataansa, tai jossain määrin siirtyneenä suhteellisesti yhteensyäsäyksen seurauksesta. Ei mikään aine voi pysyä kaaostilassa, vaan omaa se rakentavan voiman. Tuo hajaantunut aine alkaa luomistyönsä, kokoon tuen ja tiivistyen kaasupilven keskipistettä kohden. Uusi maailma syntyy. Aikojen kuluessa tuon keskipisteen vetovoima suurenee suhteellisesti aine paljou- tensa mukaan, vetäen suuremmalla voimalla hajallaan olevan ainehiston tiiviimmäksi keskustan ympärille ja suurenee, kunnes se on saavuttanut mieh- uuteensa. Uuden tähden nebuloosituilassa ollessa, sen pyrstö muodostuen hajallaan olevasta kaasusta — ulottuen kauvaksi avaruuteen — kiinteäm- män osan kiittäessä eteenpäin huimaavaa vauhtiansa, joko ympyräisessä tai spiraalisessa radassaan. Vetovoima pyrstön ja keskustan välillä heikkenee ja toisten taivaankappalten vetovoimain vaikutukses- ta eroaa emostaan. Siten syntyy uusi seuralainen tai useampia seuralaisia. Nuo uudet kaasupilvet seuraavat samaa prosessia — oman keskustansa ve- tovoiman vaikutuksesta. Nämä uudet planeetat kiertävät suurempaa ainepaljouskeskustaa. Täten on

maamme ja toiset planeettamme syntyneet aurin- kokunnassamme kiertämään aurinkoa, keskustaa. Samoin on kuu syntynyt kiertämään maataamme. Samoin nuo lukemattomat tähdet, jotka vilkkuvat avaruus-ympäristössämme, ovat syntyneet. Maail- mat syntyvät, kasvavat, ovat miehuudessaan, van- henevat ja kuolevat. Aurinkomme on nyt keski- iäs- sään, maanpallomme on jo yli keski- iän ja kuumme vanhuudessaan. Samoin kuin maailmat seuraavat kiertokulkuaan, niin myös kaikki elävät olennot- kin.

Jokainen henkilö syntyy avuttomana. Hän kas- vaa, kokoa ympäristökäsitteitä, opiskelee jotakin ammattia, kasvettuansa jatkaa sukuaan, vanhenee ja poistuu elämän näyttämöltä. Hänen ruumiinsa muuttuu jälleen samoiksi elementeiksi, joista oli kokoontunutkin, ja jatkaa kiertokulkuaan luonnon- lakien alaisena. Perhonen suorittaa saman tehtä- vän, samoin jokainen solu ja bakteeri. Jokaisella on sama historia. Syntyy, kasvaa, kukoistaa, muun- tuu ja kuolee. Sama, mikä koskee ihmistä, eläin- ja kasvikuntaa, myöskin pitää paikkansa tässä suh- teessa maailmoihin ja aurinkoihin.

Dialekteettinen materialismin käsite pitää paik- kansa niin suurempiin kuin pienempiinkin nähden. Mikropini (paljain silmin näkymätön eläin) elää vain yhden tunnin, mutta siinä ajassa se syntyy, varttuu miehuuteensa, jatkaa sukuaan, parroittuu ja kuolee vanhuuttaan. Hunajamehiläinen elää kuu- si kuukautta; siinä iässä se kuluttaa jo siipensä ja kuolee. Yksi eläin elää muutamia hetkiä, toinen tunteja ja kuukausia, toinen useampia vuosia, toi- nen satoja vuosia.

Elämän Alku ja Kehitys.

Luomistyön jo jatkuen biljoonia vuosia maan- pallollamme, se oli vielä ilman elollista organismia. Mutta aikana, jolloin jäähtyvä planeettamme oli vielä suurimmasta osin ajasta höyryjen peittämä- nä ja tulivuorien ja salamoiden sähköisessä, maan- järjitysten tärisyttäessä, ankaroiden vesitulvien ja merien pauhatessa, syntyi uusi kemiallinen kokoo- mus meren suvannossa. Tuo kokoomus, josta kas- vi- ja eläinkuntamme sai alkunsa, oli läpinäkyvä limahyytelön kaltainen mikroskooppillinen bakteeri. Koska vesi sisälsi niitä ravintoaineita, joita ensie- läimä tarvitsi, niin siitä johtui, että miljoonien vuo- sien kuluessa täyttyi vesistöimme yksisoluisella elä- mistöllä. Mutta elämän näin suureksi avartuessa syntyi ravinnosta kilpailu, joka pakotti heikoim- mat sortumaan ja siten voimakkaimmat, etevim- mät jatkoivat sukua. Nyt tapahtui uusi kään- nös — tarmokkaimmat havaitsivat, että yksin taistellen he pian sortuvat ja niin alkoi ryhmittyminen. Muo- dostui kommuuneja — yhteiskuntia — joiden asuk-

kaat voivat onnellisemmin taistella olemassaolonsa puolesta. Niin yhdet valitsivat yhden ja toiset toisenlaisen ryhmittymismuodon, ja se on ollut vallitsevana tähän päivään saakka.

Osa yhtymistöstä havaitsi, että siirtyminen paikasta toiseen avaa suuremman mahdollisuuden ravinnon hankinnassa. Siten syntyi vaisto itseliikuntaan — seuraus oli eläinkuntamme. Toiseen komuniin kuuluvat oivalsivat alkaa käyttämään ja kokoamaan yksinkertaisia kemiallisia aineita, joita uisKenteli vedessä, ja valmistamaan niistä omassa laboratoriansa ravinnon. Niin nämä sijoittuivat vesistöjen matalikoille, poukamoihin ja kehittivät juuret siten pysyäkseen paikallaan ja muodostivat merikasviston — kasvikunnan alkujuuren. Tämä kasvisto pian voimistui ja täytti matalikot, koska sillä oli kyky itse valmistaa ravintonsa omassa laboratoriansa.

Aikojen kuluessa kehittyi tuosta merikasvistosta maakasvisto. Luonnon mullistusten vaikutuksesta osa merenpohjasta, jossa kukoisti voimakas kasvullisuus, kohosi merenpinnan tasalle tai ylempiä. Ja nyt täytyi tuon kasvullisuuden joko sortua tai muokautua uuteen ympäristöönsä.

Alku eläimistö, joka omasi itseliikuntokyvyn, täytti vesistön. Syntyi taistelu ravinnosta ja niin kiintyi niiden huomio rehoittavaan kasvikuntaan ja ne alkoivat käyttämään kasvistoa ravinnokseen — siten tuli kasvikunta kaiken eläinkunnan ravitsijaksi. Tosin osa eläinkunnasta elää käyttäen ravintonaan toisia eläimiä, jotka saavat ravintonsa kasvikkunnasta. Siis nämäkin eläimet saavat ravintonsa kasvikkunnasta, joskin toisten eläinten kautta.

Eläinkunnan kehityksessä putki-muotoisiksi — toukan kaltaisiksi — niiden liikkuminen vastavirtaan synnytti rakenteen muunnoksen — kehittyi runko — selkäranka — josta oli seurauksena korkeammalle asteelle nousun mahdollisuus. Nyt kehittyivät kalat, jotka voivat helposti uisKennellä aallokoissa ja virroissa. Veden kuivunnan aikana joutuivat ne ikäänkuin ryömimään vähässä vedessä. Tämä ponnistelu, jatkuen satoja tuhansia ja jopa miljoonia vuosia, kehitti uuden elimistön. Näille kaloille kehittyi ei vain evät, mutta niiden tilalle voimakkaat ulottimet, joiden avulla he voivat helposti kannattaa koko ruumistaan koholla ilmassa. Myöskin tämä eläimistö kehitti kidusten tilalle voimakkaat hengityselimet — keuhkot. Ja niin oli maa- ja vesieläin kehittynyt. Aikojen kuluessa oppi tuo uusi eläimistö elämään kokonaan kuivalla maalla, mikä tarjosi enäämpiä ravintoa kuin eläimistöä täynnä vilisevä vesistö.

Ja niin näemme tuon moni lukuisen ja lajisen maaeläimistön kehityksen; pienestä maantoukasta 60 tonnin painoisiksi jättiläissisiliskon muotoisiksi matelijoiksi saakka, jotka majailevat meren ranta-soilla, samalla kuin pienet karva eläimet täyttivät metsät ja lehivistöt.

Tuon ajan maakasvisto, joka täytti maapallomme kamaran — pohjois ja etelä navatkin — suunnattomalla lehivistö kasvistolla, kuten jättiläis sana-

jaloilla, ollen kymmeniä ja satoja jalkoja korkeita, mistä suuressa määrin kivihiilemme ovat muodostuneet, tarjosi silloiselle eläimistölle runsaan ravinnon. Mutta maanjäähtyessä, seurasi luonnon suuret mullistukset. Ilma, ollen ohempi navoilla ja viistossa auringon säteililtä, kylmeni napailmasto nopeammin kuin päiväntasaajalla ja seurauksena oli, että suunnattomat vesihöyryt, jotka maan lämpöisyyden vaikutuksesta muodostivat ympäri maapallon kehän, täten tasottaen napa- ja päiväntasaailmastot, joka teki kasvi- ja eläinkunnan menestyksen napaseuduilla mahdolliseksi, nyt syöksyivät alas navoilla ankaroina lumiryöppyinä ja tuhosivat napaseudun silloisen kasvi- ja eläinkunnan.

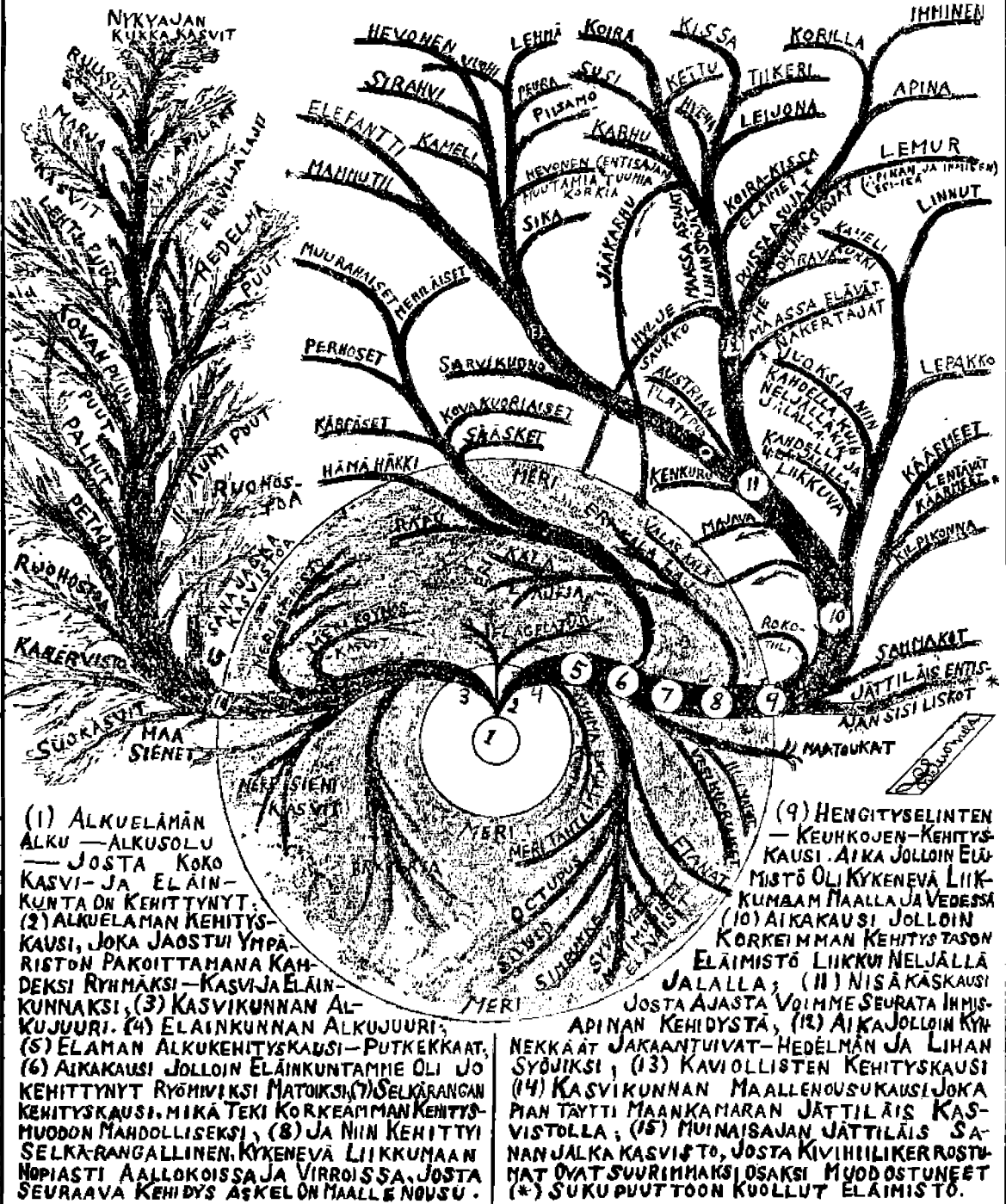
Päiväntasaus vyöhykkeellä olevat eläimet vain säästyivät. Mutta ne, jotka joutuivat kylmemmillä seuduille, sysäsivät kehityksen pyörää eteenpäin, kehittäen "lämpöisen veren", mikä teki mahdolliseksi asustamisen kylmemmilläkin seuduilla. Suuret luonnon mullistukset ovat olleet pakottavana voimana eläin- ja kasvikkunnan kehityksessä. Ne eläimet ja kasvit, jotka eivät olleet kykeneviä mukautumaan muuttuviin olosuhteisiin, ovat hävinneet sukupuuttoon. Kehityssarjassa nyt joudumme "niskäkäs" eläin kauteen, mikä oli noin 240 miljoonaa vuotta sitten, josta ajasta voimme laskea ihmisen polveutuvan.

Seuratessamme mukana seuraavaa piirustusta "Eläin- ja Kasvikunnan Historiasta", havaitsemme suuren jaottumisen (numero II paikassa), josta toinen osa kehittyi kaviolliseksi eläimistöksi ja toinen osa kápälä ja kämmen eläinlajeiksi. Nyt otamme erään lajin viimeisestä sarjasta seurataksemme, sillä sehän on meille lähinnä — ihmisapinan.

Kuinka monien ankaroiden taisteluiden läpi on ihmiseläimen täytyntäkään kulkea, ennenkuin hän kehittyi siksi mikä hän on tänäpäivänä. Me emme voi täysin kuvitella sitä. Mutta tiedämme, että hän kantaa muiston kaikista kehitysvaiheista, joidenka läpi hän on kulkenut. Seuratessamme ihmisen kehitystä, sen sikiytymisestä syntymiseen saakka, huomaamme, että hän kulkee tuon biljoonia vuosia kestäneen kehityskuden läpi muutamissa kuukausissa ja edustaa kehitystason viimeistä tasoa.

Luonnonmullistusten sattuessa osa apinoista joutui sen hävittäville alueille ja taistelussa olemassaolonsa puolesta oli hänen mukauduttava uusiin olotiloihin, samalla kuin toiset toverinsa, suotuisimmissa olotiloissa, jäivät apinoimaan ja tekevät sitä vieläkin. Armottoman luonnon tuhotessa ravinnon (hedelmät) puussa kiipeilijältä, osalta maapalloa, oli tuo karvainen puunlatva-asukas pakoitettu laskeutumaan maahan, hakemaan elatuksensa marjoista y. m., olemassaolonsa säilyttämiseksi. Nyt joutui hän kilpailemaan ravinnosta voimakkaimpien maaeläinten kanssa ja hän, välttääkseen joutumasta niiden uhriksi, oli pakoitettu aina kiipeämään takaisin puihin. Hänen viekkautensa kasvoi, tullen nokkelaksi, väjyväiseksi, hän piti tarkasti silmällä puunoksalta, koska oli sopivin laskeutua a-

KUINKA ELÄMÄ KEHITTYI YHDESTÄ SOLUSTA KASVIKUNNAKSI, ELÄINKUNNAKSI JA IHMISEKSI.

(1) ALKUELÄMÄN ALKU — ALKUSOLU — JOSTA Koko KASVI- JA ELÄINKUNTA ON KEHITTYNYT.
 (2) ALKUELÄMÄN KEHITYSKAUSI, JOKA JAOSTUI YMPÄRISTÖN PAKOITAMANA KAHDEKSI RYHMÄKSI — KASVI JA ELÄINKUNNAKSI, (3) KASVIKUNNAN ALKUJUURI. (4) ELÄINKUNNAN ALKUJUURI.
 (5) ELÄMÄN ALKUKEHITYSKAUSI — PUTKEKKAAT,
 (6) AIKAKAUSI JOLLOIN ELÄINKUNTAMIE OLI JO KEHITTYNYT RYHMIVIKSI MATOKSI, (7) SELKÄRANGAN KEHITYSKAUSI, MIKÄ TEKI KORKEAMMAN KEHITYSMUODON MANDOLLISEKSI, (8) JA NIIN KEHITTYI SELKÄRANGALLISEN, KYKENEVÄ LIKKUMAAN NOPIASTI AALLOKOISSA JA VIRROISSA, JOSTA SEURAAVA KEHIDYS ASKEL ON MAALLE NOUSU.

(9) HENGITYSELINTEN — KEUHKOJEN — KEHITYSKAUSI. AIKA JOLLOIN ELÄIMISTÖ OLI KYKENEVÄ LIKKUMAAN MAALLA JA VEDESSÄ
 (10) AIKAKAUSI JOLLOIN KORKEAMMAN KEHITYSTASON ELÄIMISTÖ LIKKUI NELJÄLLÄ JALALLA, (11) NISÄKASKAUSI JOSTA AJASTA VOimme SEURATA IHMISSÄ APINAN KEHIDYSTÄ, (12) AIKA JOLLOIN KYHNEKÄÄT JAKAANTUIVAT — HEDELMIÄ JA LIHAN SYÖJIKSI, (13) KAVIOILLISTEN KEHITYSKAUSI
 (14) KASVIKUNNAN MAALLENOUSUKAUSI JOKA PIEN TÄYTTI MAANKAMARAN JÄTTILÄIS KASVISTOLLA, (15) MUINAISAJAN JÄTTILÄIS SANAANJALKA KASVITTO, JOSTA KIVIHIILIKERROSTUMAT OYAT SUURIMMAKSI OSAKSI MUODOSTUNEET (*). SOKU PUUTTOON KUOLLUT ELÄIMISTÖ.

las. Hän kehittyi joustavaksi ottamaan varmemmin ottein kiinni vastustajansa kurkuista; iskemään nyrkillään sensijaan että löisi kämmenellään ja viimein hän heilutti nuijaa joko itse puolustukseeseen tai hyökätessään itseänsä voimakkaamman kimppuun. On sangen mielenkiintoista kuvitella ensi ihmisen taistelua ase kädessä — villin pedon raaju hyökkäys — aseena varma heilahdus — paukahdus — vihainen murina — taas lyönti — isku iskun jälkeen — villi karjunta — tuskan ulvonta — villin pedon kauhuissaan pakeneminen — ja uusi ihminen verissään — puhkuen raivoissaan — heiluttaen nuijaansa — mutta voittajana — näyttämön herrana. Ottelusta otteluun hän kulki, taistelun jokaisesta tuumasta kehityksestään. Asteettain hän tuli pystymmäksi lantelltaan, hänen jalkansa ja säärensä muuttuivat uuteen ympäristöön; pään asento selkärankaan nähden muuttui, aivokopron lajini; aivot kehittyivät uusien kokemusten rajattomuus tuotti korkeamman älyn ja hänestä tuli todellinen ihminen. Monien seikkailujen ja kokemusten jälkeen oppi "Apina-ihminen" käyttämään kiviä asetta ja hänestä tuli metsästäjä.

Kehityskaudella, joka kesti noin 2,000,000 vuotta, maanpallomme oli kulkenut jo läpi kahden jääkauden. Nyt oppi ihminen jo rakentamaan kivistä taistelutai metsästysaseita, joiden avulla hän voi hyökätä suurtenkin eläinten kimppuun. Tämä kivikausi alkoi noin 750,000 vuotta sitten ja kesti läpi toisen jääväliskauden noin 100,000 vuotta ja kolmannen jääkauden noin 200,000 — 300,000 vuotta ja kolmannen välikauden noin 100,000 vuotta, jolloin ihmistä kutsutaan esi-ihmiseksi. Seuraavan aroasteen (100,000 vuotta) ihmistä nimitettiin Välimeren ihmiseksi.

Seuraavan neljännen jääkauden noin 200,000 vuotta oli ihminen jo varustettu paremmilla aseilla — kuten eläinten luista ja piikivistä valmistetuilla aseilla.

Neljäs jääkausi hävitti suuren metsänriistan paljouden ihmiseltä ja hänen oli nyt turvaututtava pienempiin eläimiin, jotka säästyivät kylmyydeltä. Seuraavalta ajalta, joka kesti 12,000 — 20,000 vuoteen, on merkinä Pohjanmeren ja sen lahdemien rannoilla tavatut suuret "tunkiot" simpukkain kuorten ja eläinten luitten y. m. jätteitä, useita metriä korkeita aineröykkiöitä.

Tulen käytön oppi ihminen jo noin 600,000 vuotta sitten. Mikä ilon aihe se olikaan, vaikka sitä ennen kammosivat. Ukkosensalaman voimakkuus, mikä vapisutti koko luontoa, kiinnitti ihmisapinan huomiota sen sytyttämiin liekkeihin, sillä se lämmitti ja karkoitti villit pedot seutuivilta. Hän alkoi jumaloimaan ja säilyttämään tulta ja mikä arvaamaton vahinko se olikaan, jos se sattui sammumaan.

Eläinten kesyttämiseen alkoi ihminen villin koiranpenikan vangitsemisesta, joka kasvetuuaan oli hänen uskollinen seurakumppalinsa. Sitten alkoi naudan, sian, vuohen ja lampaan kesytys noin 8,000 — 10,000 vuotta sitten.

Nyt seurasi paimentolaiskausi ja muutamia tuhansia vuosia myöhemmin oppi tuo esi-vanhempamme viljelemään vilttejä kasveja ja niin muodostui karja- ja maanviljelysheimokuntia.

Tulen käytäntöön tullessa ja vielä suuressa määrin jälkekinpäin ihmiset asuivat puissa, sillä ne tarjosivat turvallisuuden metsän petoja vastaan. He jumaloivat puita ja siten syntyi puiden jumalaksiite, sehän suojeli heitä heidän viholliseltaan. Maakuopissa ja luolissa asuminen tuli osalta käytäntöön jo keski-kivikaudella. Tuli nuotioilla asustaminen kylminä vuoden aikoina oli suuremmissa ja se synnytti tulijumalaksiitteen. Kehitys kulki eteenpäin. Noin 5,000 vuotta sitten oli inhimillinen kulttuuri saavuttanut tavattoman korkean kehitystason Niilin, Mesopotamian, Indian ja Kiinan suurissa jokilaaksoissa.

Silloiset heimokunnat sijoittautuivat vihannolviin jokilaaksoihin, sillä ne tarjosivat maa- ja karjataloudelle menestyksen, jota vastoin hieta-aavikot ja aarniometsät kuolemaa. Tietoisuus elämää luovista jokilaaksoista ja tuhoa tuottavista aavikoista, kylmän ja lämmön vaikutuksista, myrskyjen ja tyynten ilmojen eroavaisuus j. n. e. synnytti taivas- ja helvettiksiitteen. Jokien laaksot olivat paratiiseja, mutta elottomat erämaat helvetejä. Kaikki meidän uskontokäsitteemme ovat syntyneet luonnollisista, hyvä ja vastenmielisistä ympäristösuhteista — rajattomista luonnon vastakohdista. Siis sangen luonnollisista syistä. Siksi jokainen ihmisrotu ja heimo omaa omat uskontokäsitteensä — riippuen niistä luonnon-suhteista, joissa hän alkuasteilla joutui taistelemaan olemassaolonsa puolesta. Ja nuo käsitteet juurtuivat tottumukselliseksi aatteiksi.

Maa- ja karjatalouden kehityessä syntyi patriarkaalinen aikakausi, jolloin heimon etevin oli johtajana ja määrääjänä, toisten heimokunnan jäsenten seurattessa häntä. He rakentivat muureja tai linnouksen tapaisia varustuksia, joihin ympäristön asujamisto voi paeta hyökkäävän vihollisen edestä. Ja tuo feodaali herra pakoitti ympäristönsä alamaisuuteensa, kantaen veroa ja pakoittaen suorittamaan yhden ja toisen laisia rakennustöitä, josta hyvästä feodaali herra antoi suojelusta ympäristön heimoja vastaan.

Työaseet kehittyivät jo sangen monipuolisiksi ja syntyi eri tavara-arvojen, kuten työ- ja taisteluaseiden y. m. valmistava käsitteellisyys. Nyt seurasi tarve erityisen luokan syntymiselle, s. o. tavara-arvojen markkinoille ja raaka-aineiden arvojen valmistajille huoltamiseksi — siis syntyi kauppiasluokka.

Noin 18:nneellä vuosisadalla ilmeni uusi tekijä, mikä avasi tien uuteen teollisuuskautteen. Kone astui palvelemaan ihmiskuntaa. Nyt alkoi suurtuotantokausi ja on se kehittynyt niin huimaavasti eteenpäin, jotta tänäpäivänä suorittaa kone suurimman osan työstä.

Luodessamme silmäyksensä ympärillemme, näemme, kuinka ihminen on alistanut luonnonvoimat palvelemaan itseään. Me näemme, että ihminen on ollut pakotettu elämään taisteluissa itsensä säilyttämi-

seksi, kohoamaan yläpuolelle toisten eläinkunnan jäsenten. Ja se olotila, jossa olemme tänäpäivänä, ei ole pysyvää, vaan täytyy joko mennä eteenpäin tai lakastua. Me näemme, että ei mitään koko maailman kaikkeudessa ole paikallaan pysyvää. Kaikki olotilat ja muodot ovat verrannollisia. Kaikilla on sama historia. Ankarassa olemassaolon taistelussa ovat vain ne säästyneet, jotka ovat olleet kykeneviä mukautumaan muuttuviin olosuhteisiin. Ihmiskunnan kehityttyä heimoiksi ja kansakunniksi näemme saman yhdenmukaisuuden muun luomakunnan kanssa. Hallituksia, liittoja ja aatteita syntyä, voimistuu, kukoistaa ja lakastuu. Silloin, kun kansakunta lak-

kaa suhtautumasta muuttuviin taloudellisiin tekijöihin, se on jo langettanut tuomion itselleen. Nykyinen yhteiskuntajärjestelmä on, luonnon lakien mukaan, jo tuominnut itsensä häviöön.

Ihmiskunnan kehityshistoria toteaa, että se osa, joka on joutunut ympäristön puserruksen alle, on se aines, joka on saavuttanut nykyisen korkealle kehittyneen ihmistason. Se toteaa, että se aines, joka on tänäpäivänä suurimman puristuksen alla, on pakoitettu etsimään keinoja siitä vapautumisekseen ja on luova edullisemman ympäristön — yhteiskuntamuodon — niiden monien kokemusten ja kehittyneen itsetietoisuuden rakennusainehistosta.

TYÖTÖN

HUURI parhaillaan on miehiä ja naisia työttömänä maan kaikilla kulmilla. Ei ainoastaan Yhdysvalloissa ole satojatuhansia työttömiä, vaan melkein kaikissa sivistyneiksi nimitetyissä maissa. Minne tahansa menet, näet nälkäisiä miehiä ja naisia joko tunkeilevan työnvälitystoimistoihin, toivossa löytää isännän, tai kulkevan käsisuorana pyydellen "kahvin ja —" hintaa.

Työsihteeri herra Davis'in mukaan Yhdysvalloissa on normaaliaikoinakin puoli-toista miljoonaa työtöntä.

Jossakin täytyy olla huono johto. Teollisuuksien isännät ovat kiintyneet ainoastaan liikevoittoihin — sen tähden, mitä pitempi työpäivä, sitä pienempi palkka, ja mitä nopeammaksi työläisten työnopeus on kiihoitettu, sitä enemmän liikevoittoa kapitalisteille. Työnantajat käyttävät työttömien armeijaa palikkanaan, tehdäkseen hyviä, alistuvaisia orjia niistä, jotka ovat työssä. Työnsä menettämisen uhalla heidät pakoitetaan tuottamaan yhä enemmän, josta seurauksena jatkuvasti yhä enemmän työläisiä joutuu työttömäksi, sillä varastohuoneet täyttyvät tavaroista.

Orjatoverit, olettakaamme, että otamme määräysvallan teollisuuksien johdossa. Luu-

len, että olette kanssani samaa mieltä siinä, että se on täydellisesti järjen mukaista. Lyhentäkäämme työpäivä — sanokaamme 6-tuntiseksi ja pankaaamme työttömät työhön. Antakaamme heillekin mahdollisuus elää.

Voidaksemme tehdä tämän, meillä täytyy olla järjestö, sillä ilman järjestöä emme voi toivoa saavuttavamme mitään.

Työnantajat ovat järjestyneet Yhteen Suureen Unioon. Siksi ainoa johdonmukaisuus työläisille on järjestyä myöskin Yhteen Suureen Unioon.

Industrial Workers of the World, yleisemmin tunnettu nimellä I. W. W., on työläisten Yksi Suuri Unio. Sen ainoana päämääränä ei ole tämän päiväisten parannuksien hankkiminen, vaan sen lopullinen päämäärä on teollisuuksien ottaminen kapitalisteilta ja niiden käynnissä pitäminen työläisten hyväksi.

Tutustu tämän järjestön periaatteisiin, päämäärään ja menettelytapoihin. Etsi sitten deligeitti, asetu wobblien kanssa riviin ja jouduta sen päivän tuloa, jolloin meillä kaikilla on paikka teollisuudessa, työnantajatkkin lukuunotettuina.

C. A. T. Del. L4—650.